

Ragyogj!

Ez a történet Zimbabweben játszódott.

A nap fényesen sütött, Lynn pedig kiszaladt játszani. A faluban a többi gyerek kickballozott. Saját labdát készítettek úgy, hogy összegyűrtak jó sok papírt, majd szorosan műanyag zacskókba csomagolták ezeket.

Lynn sietett, hogy csatlakozzon hozzájuk. De aztán valami megállította.

Egy közeli fa alatt egy Anna nevű lány ücsörgött. Néhány gyerek mutogatott rá és nevetett rajta. De Anna nem nevetett. A kezébe temette az arcát. Nagy könnycseppek patakzottak végig az arcán.

A többi gyerek nemsokára csatlakozott a kickballjátékhoz, és magára hagyta Annát.

Lynn nézte a jól szórakozó gyerekeket. Aztán Annára pillantott. Azt akarta tenni, amit Jézus Krisztus tette.

„Jól vagy?” – kérdezte Lynn. Rámosolygott Annára.

Anna letörölte a könnyeit, és bólintott.

Lynn felvett két vékony botot, és az egyiket Annának nyújtotta. „Szeretnél rajzolni velem?” „Persze.” Anna fogta a botot, és kört rajzolt a porba.

„Úgy néz ki, mint egy nap – állapította meg Lynn. – A naptól mindig jókedvem lesz.” A lányok kuncogtak, miközben tovább rajzolgattak. Lynn kedvelte Annát.

Lynn-nek támadt egy ötlete. „Szeretnél eljönni velem holnap istentiszteletre? Dalokat fogunk énekelni, és Jézus Krisztusról fogunk tanulni. Nagyon jó móka!”

„Rendben – felelte Anna. – Megkérdezem az anyukámat.”

Miközben Anna elszaladt megkeresni az édesanyját, Lynn egy kicsit izgult. Tudta, hogy néhányan a környékükön rossz érzéssel voltak az egyház iránt.

De Anna hamarosan szaladt is vissza. „Anyukám igent mondott!” Szorosan átölelte Lynnt. „Megmondtam neki, hogy te vagy a legeslegjobb barátom!”

Másnap reggel Lynn és Anna elmentek istentiszteletre. Hosszú volt az út odáig. Lynn

Lynn azt akarta tenni, amit a Szabadító tette.

gyaloglás közben megtanított Annának néhány elemis dalt.

Útközben más gyermekeket is láttak az istentiszteletre tartani a családjukkal. Közöttük volt néhány olyan gyerek is, aki előző nap undok volt Annával.

„Ők is az istentiszteletre mennek?” – kérdezte Anna idegesen.

„Ne aggódj! – nyugtatgatta Lynn. – Minden rendben lesz.” Lynn elmondott egy kis imát a szívében, hogy a többiek kedvesek legyenek az új barátjával.

Amikor beléptek az Elemibe, a többi gyermek Lynnre mosolygott. Ám amikor meglátták Annát, néhányuknak eltűnt a mosoly az arcáról. Úgy tűnt, egy kicsit ők is aggódnak és idegesek.

Moyo nővér felolvasott egy szentírást. „Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* A gyerekekre nézett. „Megoszthatjuk a világosságunkat azáltal, hogy szeretetet

tanúsítunk mások iránt. Meg tudja valaki osztani, hogyan segített valakinek abban, hogy úgy érezze, hogy szeretik?”

Senki nem szólalt meg. Néhány gyermek idegesen váltogatta a lábait a széke alatt.

Végül az egyik fiú megszólalt: „Hát, Anna, nem voltunk valami kedvesek veled. Sajnáljuk, hogy sírtál miattunk. Meg tudsz bocsátani?”

Lynn rápillantott Annára. Vajon mit fog mondani?

Anna lassan bólintott. „Igen – válaszolta. – Megbocsátok nektek.”

Moyo nővér elmosolyodott. „Ez bátor és kedves volt mindkettőtök részéről. Tudom, hogy nagyon boldoggá tettétek a Szabadítót.”

Másnap Lynn és Anna leültek a fa alá, és az Elemiben tanult dalokat énekeltek. Hamarosan a többi gyerek is meghallotta, hogy énekelnek, és csatlakozott hozzájuk. Ahogy mind énekeltek, zene töltötte be a levegőt.

Lynn úgy érezte, mintha nap ragyogna a szívében. Hálás volt, amiért megosztotta Jézus Krisztus szeretetét a barátjával. ●

Anna továbbra is eljárt istentiszteletre Lynnel. Később meg is keresztelkedett.

* Máté 5:16